

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. Радомир, 21.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, III СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. МЛАДЕНОВА

при участието на секретаря И.ЕВТ. С.
като разглежда докладваното от ГАБРИЕЛА Д. МЛАДЕНОВА Гражданско
дело № 20231730100533 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 310, ал. 1, т. 6 ГПК, във връзка с чл. 146, ал. 2 от
Семейния Кодекс (СК).

Образувано е по искова молба, подадена от Р. В. М., в качеството ѝ на майка и
законен представител на малолетната ѝ дъщеря Р. П. К. срещу П. П. К., с която е предявен
иск с правна квалификация с чл. 143, ал. 1 СК за определяне на издръжка на малолетното им
дете. Иска се ответникът П. П. К. да бъде осъден да заплаща месечна издръжка на
малолетното си дете Р. П. К., чрез неговата майка и законен представител Р. В. М., в размер
на 500,00 лева, считано от датата на предявяване на иска – 10.07.2023 г. до настъпване на
обстоятелства, водещи до нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва
върху всяка просрочена вноска. Претендират се сторените разноски по делото.

Ищцата твърди, че с ответника са съжителствали добре заедно и са отглеждали
общото си дете Р. К. до момента, в който ответникът е променил отношението си към тях.
Отношенията между М. и К. започнали да се изострят и с това се сложило началото на
скандалите между тях, като причината се е кореняла в алкохолната и хазартната зависимост
на същия. Връзката между родителите била прекъсната преди повече от 6 години. Ищцата
сочи, че детето било силно привързано към нея, защото единствено тя полагала грижи за
него. Същата покривала и задоволявала адекватно всичките му нужди и го отглеждала при
добри жилищно-битови условия. Бащата не осигурявал нито грижи, нито средства на Р. К..
Твърди се, че с П. К. живеели отдалечено и последният не проявявал желание да се среща с
майката и общата им дъщеря. Детето имало нужда от допълнителни средства за
съществуването си.

При наличие на законовите предпоставки и след определяне на особен представител
на ответника от АК-Перник, на основание чл. 47, ал. 6 от ГПК на лицето П. К. е назначена за
особен представител адв. Д.. Последната е депозирила отговор и допълнителен отговор по
чл. 131 ГПК, в които излага доводи, че на детето следва да се присъди издръжка, която да
бъде съобразена с нуждите и възрастта му. Моли за отхвърляне на иска, в случай че се

докаже, че ответникът е неработоспособен, а ако се докаже обратното – твърди, че размерът на иска не е толкова завишен.

В съдебно заседание ищцата поддържа предявения иск и моли за уважаването им. Представя становище от процесуалния й представител, в което се моли за уважаване на иска в пълния му предявен размер. Особеният представител на ответника заявява, че ответникът следва да бъде осъден за заплати издръжка на детето си, като размерът на издръжката следва да се определи от съда. Представя писмена защита.

Съдът, след като обсъди относимите доводи и доказателства по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от представеното удостоверение за раждане, Р. П. К. е дете на 8 годишна възраст, с родители Р. В. М. и П. П. К..

Не се спори по делото и се потвърждава от представения социален доклад от ДСП - Радомир, че родителите на детето не живеят заедно и детето се отглежда изцяло от своята майка.

От представения по делото социален доклад от ДСП – Радомир се установява още, че М. в пълна степен задоволява потребностите на детето и му осигурява безопасна среда и добри хигиенно-битови условия за живот. Детето и майката живеят с роднините си по майчина линия. Р. К. е ученичка във втори клас в ОУ „Хр. Смирненски“, гр. Радомир. Родителите на детето не поддържат активна родителска връзка.

Относно доходите на родителите се приема за установено следното:

Видно от справка изх. № 11-03-4426/29.08.2023 г. от ТД на НАП-Перник Р. М. не се е осигурявала в периода 01.08.2022 г. до 31.07.2023 г., не е подавала ГДД за 2022 г. и няма данни за подадена справка за изплатените доходи на физически лица (трудови и различни от трудови) по реда на чл. 73, ал. 1 и 6 от ЗДДФЛ за 2022 г. По данни от изготвения и приет по делото Социален доклад, с рег. № 4022/01.09.2023 г. М. изработва саксии за заведения и ресторанти на частна практика и има месечен доход от 1000 – 1200 лв.

След служебно извършена справка за доходите на ответника по делото е прието писмо с рег. № 4023 от 01.09.2023 г. от ТД на НАП – Пловдив, с приложена Справка за актуалното състояние на действащите трудови договори от „Регистъра на осигурителите за регистрирани трудови договори“ на лицето П. П. К. за периода от 01.08.2022 г. до 30.08.2023 г., с приложена Справка – Данни за същия период, от които е видно, че лицето последно е било в трудоо правоотношение в периода 24.06.2022 г. – 26.08.2022 г. при определено трудово възнаграждение в размер на 1000 лв. на месец. В писмото е посочено, че няма данни за подадена от лицето ГДД декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2022 г., както и, че в Информационната система на НАП няма данни за изплатени суми по извънтрудови правоотношения, съгласно Справка за изплатени доходи по ЕГН *****, върху данните, подадени със справките на чл.73 от ЗДДФЛ за отчетната 2022 г.

С разпореждането за насрочване на откритото заседание съдът е изготвил доклад по делото, разпределил е доказателствената тежест и изрично е указал на ищцата, че не сочи доказателства за следните обстоятелства: че детето живее при нея и грижите за него падат изцяло върху майката; материалните възможности на ответника да дава месечна издръжка в претендирания размер в процесния период; нуждите на детето. Доказателства в този смисъл не са ангажирани от ищцата в хода на процеса.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 143, ал.1 СК вменява задължение на всеки родител, съобразно

своите възможности и материално състояние, да осигурява условия на живот, необходими за развитието на детето, а ал. 2 предвижда, че родителите дължат издръжка независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. В този смисъл съдът е длъжен да определи конкретния размер на издръжките, съобразявайки се с нуждите на децата и възможностите на родителите, които я дължат съгласно чл. 142, ал. 1 СК, като съгласно ал. 2 на същия член минималният размер на издръжка на едно дете е равна на една четвърт от размера на минималната работа заплата.

Към настоящия момент размерът на минималната месечна работа заплата е в размер на 780 лв. (ПМС № 497/29.12.2022 г.), като $\frac{1}{4}$ от него възлиза на 195 лв. Правото на детето да получи издръжка от своите родители е безусловно и е достатъчно наличието на качеството "ненавършило пълнолетие дете". При действащата нормативна уредба съдът не е обвързан от определени максимални размери и с оглед на конкретните доказателства по всяко дело може да определи издръжка, която е в интерес на детето и съответства на доходите на родителя, който я дължи.

Ответникът е в трудоспособна възраст, като до месец август 2022 г. доказано е полагал труд срещу възнаграждение, поради което съдът намира, че базата, на която следва да се преценяват възможностите му да заплаща поисканата издръжка, е в размер на минималната работна заплата за страната или 780,00 лева. По делото не са събрани доказателства за това ответникът да има особени нужди, свързани с личната му издръжка или да издържа други лица. Действително, не се установи доходът към настоящия момент на ответника, но това обстоятелство не може да освободи родителя от задължението му за изплащане на издръжка на детето (което е отчетено от законодателя, макар и на друга плоскост, с разпоредбите на чл. 136 ЗЗД и чл. 445 ГПК). Безспорно бе установено, че майката е тази, която полага непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на детето си и в тази връзка тя поема ежедневните разходи за консумативи (ел. енергия, отопление, В и К услуги и др.), макар конкретните нужди на детето да не са доказани.

С оглед горните констатации за възможностите на ответника да заплаща издръжка и потребностите, които се предполагат за дете, което е ученик във втори клас, съдът намира, че дължимата издръжка следва да бъде определена в размер на 220 лв., поради което исковата претенция следва да се уважи до така посочения размер, като ответникът бъде осъден да заплаща месечна издръжка на детето си Р. К. в размер на 220 лв., считано от датата на подаване на исковата молба – 10.07.2023 г. до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска до окончателното ѝ изплащане. За горницата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Съгласно чл. 242, ал. 1 от ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа.

Ищцата е направила искане за присъждане на разноси за адвокатски хонорар и е представила договор за правна помощ и съдействие с адв. Р., в който е вписан размер на адвокатското възнаграждение 500 лв. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените по делото разноси за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска. Ответникът следва да заплати държавна такса в размер на 316,80 лв. по сметка на Районен съд – Радомир, изчислена върху присъдената издръжка, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, вр. чл. 69, ал. 1, т. 6 и т. 7 ГПК и чл. 1, предл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. П. К., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. Г.Д. № ., да заплаща на малолетното си дете Р. В. М., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Р. В. М., ЕГН *****, адрес: гр. Радомир, пл. „В.в.“, бл. ., вх. ., ап. ., месечна издръжка в размер на 220 /двеста и двадесет/ лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 10.07.2023 г. до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска до окончателното ѝ изплащане, като

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан иска до пълния му претендиран размер от 500 /петстотин/ лева.

ОСЪЖДА П. П. К., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. Г.Д. № .да заплати по сметка на Районен съд – Радомир сумата от 316,80 (триста и шестнадесет лева и осемдесет стотинки) – държавна такса и разноски, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

ОСЪЖДА П. П. К., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. Г.Д. № .да заплати на Р. В. М., ЕГН *****, действаща като майка и законен представител на Р. В. М., сумата от 220 (двеста и двадесет) лева за съдебни разноски.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта за присъдената издръжка, на основание чл. 242, ал.1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок, считано от 21.09.2023 г.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____